

Indringer i Vejen ved at modarbejde den. Gjorde man det, var der dog nogen Rimelighed for, at Dommeren, naar der var gaaet en Maaned, skulde ophjæ, om han behøvede ham mere af den Grund. Men naar der ikke anerkendes andre Fængslingsgrunde end de 3, som her angives, er Bestemmelsen ligefrem urimelig. Naar ved Underfølgelsens Begyndelse en af disse Grunde er til Stede, og den ikke senere er fjernet ved Sikkerhedsstillelse, vil den være i samme Grad til Stede, lige til al Grund til Fængsling er fjernet ved Mistantens Ophør. Her er Bestemmelsen altsaa ligefrem urimelig, og navnlig urimelig, naar der er foretaget en Fængsling og man har inkvisitoriske Procesformer, thi der vil det dog bero paa Omstændighederne, hvor længe man behøver at holde vedkommende arresteret. De ville ogsaa af de Eksempler, jeg har nævnt, se, at den Omstændighed, at Fængslingen har været langvarig, ikke altid bærer Vidnesbyrd om, at den har været overflødig lang. Selve Faktum kan jo være af en saadan Bestaffenhed, at det fordrer en meget lang Underfølgelse. Men i alt Fald er Bestemmelsen nemlig efter selve Lovforslaget. Den er umulig, naar man har en § 19, som bestemmer, at disse successive Fængslingskendelser ogsaa skulle være Genstand for successiv Appel under Henvisning til andre Paragraffer, som sige, at den sigtede kan under sin Appel faa Udskrift af, hvad der hidtil foreligger under Sagen. Han kunde jo saa tie stille og holde sig tilbage, indtil han af disse Udskrifter kunde skaffe sig Oplysning om, hvilke Bevisdata der vare fremkomne mod ham, og saa modarbejde dem.

Jeg skal dernæst omtale en tredje Paragraf, det er § 11: "Dog skal der tilstedes en af de til offentlige Sagers Udførelse bestiftede Sagsførere, med hvem den fængslede ønsker at raadslaa om sit Forsvar, eller den ham bestiftede Defensor, Afgang til ham og til Samtale med ham uden Tilfjyn eller Kontrol." Den gaar for det første ud paa, at sigtede lige fra første Færd skal kunne vælge sig en Forsvarer, med hvem han skal kunne forhandle under fire Døgn noget, som jeg mener er aldeles utilstedeligt under den inkvisitoriske Procesmaksime, og det har heller ikke noget tilsvarende i Proceskommissionens Forslag. Naar man vil se paa Proceskommissionens § 38, er Forholdet der det, at den sigtede kan vælge sig et Forsvar, og hvis tiltalte ikke har valgt et Forsvar, skal der, naar Tiltale er rejst mod ham for Landretten, bestiftes ham et Forsvar; han har saa Ret til at forhandle med sit bestiftede Forsvar under fire Døgn eller ogsaa

skriftligt, uden at nogen skal kunne kontrollere hans Brev; derimod har han ingen Ret til ukontrolleret Forhandling med det af ham valgte Forsvar, og det er noget, som er ganske naturligt. Men har man ikke troet at kunne tilstede dette under den affikatoriske Maksime, kan man heller ikke tilstede det under den inkvisitoriske. Jeg skal saa for øvrigt ikke komme videre ind paa de to første Kapitler. Det vil meget let ses, at Bestemmelsen i § 13 om Sikkerhedsstillelse ogsaa giver vedkommende Ret til at frigøre sig ved Sikkerhedsstillelse, selv om han kommer ud netop for at modarbejde Underfølgelsen. Det er jo en ligefrem Konsekvens af § 9. Hvad det tredje Kapitel angaar, skal jeg ikke anvende videre Tid derpaa, thi blive vi først enige om det øvrige, blive vi nok ogsaa enige om det. Jeg skal kun bemærke, at § 16 er en temmelig overflødig Bestemmelse. Den indeholder jo ikke andet, end hvad der i alt væsentligt allerede staar i Straffelovens §§ 127, 128, 129, 141 og 143. Naar den ærede Ordfører anførte som Grund til dette Lovforslag, at Befolkningen ikke skulde være retsløs over for Politii og Dommer, naar man søgte at skaffe dem Ret over for Hallerne, saa er det ikke nødvendigt at give denne ny Straffeparagraf derfor, da det allerede findes i Straffeloven.

Jeg skal henvende Opmærksomheden paa en Paragraf som for øvrigt et æret Medlem tidligere delvis har været inde paa, det er § 18. Disse Paragraffer ere jo alle originale Paragraffer, og i denne Paragrafs 2det Punktum staar der: "For saa vidt saadan Paaante ikke finder Sted, gøres Ansvarret gældende efter Klagerens Valg enten under en særskilt Paaante i de for Straffesagers Paaante gældende Former eller ved privat Tiltale til Straf og Erstatning." Jeg kan ikke forstaa denne Sætning anderledes, end at vedkommende har Valget mellem to Ting: at han, saa snart han blot nedlægger Paastand derpaa, og Sagen ikke er gjort til Genstand for Appel paa den hidtidige Maade, er berettiget til at faa Appel institueret ved offentlig Foranstaltning til Prøvelse af Forhørsdommerens Behandling. Hvilket endeløst forøget Arbejde vil der ikke derved blive lagt paa vore overordnede Domstole! Der vil ikke være Spor af Grund til, at ikke hver eneste Person, der havde været anholdt og arresteret, skulde gøre sig den Fornøjelse, naar det ikke kostede noget, at forlange af det offentlige at faa sin Sag appelleret for at drage Forhørsdommeren til Ansvar, hvis han skulde have forset sig. Det andet gaar, som berørt ud paa, at paagældende skulde være berettiget